

Living by faith
Zac Poonen

Elämä uskon varassa

"He samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä" Aamos 8:11-12.

Kautta aikojen monet kristityt ovat tavoitelleet pyhyttä ja voittoa synnistä itsensäkieltämisen ja ristinsä kantamisen kautta. Kuitenkin he ovat saattaneet huomata kristityn elämän olevan kovaa "pusertamista" sellaisen voitokkaan elämän sijaan, josta Raamattu puhuu. He eivät ole ymmärtäneet, millaista on elää uudessa liitossa. He tavoittelevat pyhyttä vanhan liiton menetelmillä ja kadottavat sen, mitä Jumalalla olisi ollut heille tarjota.

2. Korinttolaiskirje 3:6 kertoo meille, että uusi liitto on elämää tuovan Hengen liitto. Kun taas vanhan liiton lain kirjain tuo kuoleman. Vaikka vaeltaisimme kirjaimelleen Jumalan käskyjen mukaan - uudessakin liitossa - kirjain tuo yhä *kuoleman*. Vain jos elämme elämämme **uskon kautta** ja sallimme **Pyhän Hengen** johtaa meitä, alamme elämään "*Kristuksen kaltaista elämää*".

Koska Jeesus on noussut korkeuksiin ja lähettänyt Pyhän Hengen maan päälle, elämämme voi olla paljon suurenmoisempaa kuin yhdenkään Vanhan Testamentin pyhän. Joten jos elämme tuomion, masennuksen ja alakulon alla tänään, sen täytyy johtua siitä, että elämme vanhan liiton periaatteiden mukaan (2. Kor. 3:9).

Jeesus korosti kahta asiaa toistuvasti opetuksessaan - **uskoa Jumalaan** ja **Pyhän Hengen voimaa**.

Aadam menetti tilaisuuden elää uskossa ja Pyhän Hengen voimassa kun hän valitsi *hyvän ja pahan tiedon puun elämän puun* sijaan. Hän halusi itse tietää hyvistä ja pahasta itsessään, sen sijaan, että olisi jättänyt tämän tehtävän Jumalalle.

Elämän puu edustaa uskovan elämää uudessa liitossa kun taas hyvän ja pahantiedon puu kuvaa omaan yritykseen perustuvaa elämää vanhan liiton alaisuudessa.

Jos Aadam olisi valinnut elämän puun, hänen elämänsä olisi ollut *uskon varassa* - jatkuvassa riippuvuudessa Jumalaan. *Silloin Pyhä Henki olisi antanut hänen elää jumalista elämää*. Sen sijaan hän halusi elää luottaen itseensä, *riippumattomana Jumalasta*. Sen tähden hän joutui kuolemaan. Kaikki uudestisyntymättömät elävät tällä tavalla - ilman jatkuvaa turvautumista Jumalaan. Valitettavasti monet uskovatkin elävät tällä tavoin.

Kaikki uskonnot opettavat seuraajilleen *tekemään hyvää ja välttämään pahaa*. Pyhyttä tavoittelevat kristityt myös pyrkivät tekemään hyvää ja välttämään pahaa. Pyrkiessään pyhyyteen, he tavallisesti oppivat tekemään yhä tarkemman erotuksen hyvän ja pahan välillä eri sääntöjen ja käytäntöjen kautta. Kuitenkaan useat heistä eivät ala elää aidosti *pyhää elämää*! Miksi? Koska he yrittävät tavoitella sitä tekojen kautta - eivät uskon.

1500 vuoden ajan Jumala opetti Israelilaisille hyvän ja pahan eroa lain kautta. Mutta tottelevainen hyvien töiden tekeminen, mihin laki rohkaisee, ei tuonut yhtään israelilaista

osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Eläminen sääntöjen mukaan - olivat ne miten ylevät tahansa - ei koskaan vie ketään aitoon jumalisuuteen. Ei tänäänkään.

Todellinen pyhyys on Jumalan elämä sieluissamme - ja Jumala antaa tämän meille lahjana. Emme voi koskaan itse saavuttaa sitä. Meidän tulee ottaa se uskossa vastaan.

Paavali sanoi kokeneensa ”*elävänsä*” kun hän oli tietämätön Jumalan lain vaatimuksista. Mutta ymmärrettyään Jumalan lain, hän tuli niin tietoiseksi elämässään olevista vääryyksistä, että koki itsensä ”*kuolleeksi*” (Room. 7:9)! Tällainen kokemus on myös usealla muulla uudestisyntyneellä. He ovat ”*eläviäisiä*” ja iloisia niin kauan kuin kuulevat opetusta vain syntien anteeksi saamisesta. Mutta kun he kuulevat synnin voittamisesta ja Jumalan käskyjen tottelemisesta, he kokevat olonsa tuomituiksi, surkeiksi ja ”*kuolleiksi*”.

Paavali ei hylännyt vanhan liiton lakia - eikä meidänkään tulisi. Jumala näytti Paavalille toisen lain - *elämän hengen lain Jeesuksessa Kristuksessa*. Tämä laki vapautti hänet viimein synnistä (Room. 8:2).

Moni yrittää *pyhittyä tekemällä hyvää*. Muista, että Eeva söi puun hedelmää, koska se näytti **hyvältä!** Ei hän etsinyt tilaisuutta tehdä joitan *pahaa!* Hän söi hedelmää - ei tullakseen paholaisen kaltaiseksi - tullakseen **Jumalan kaltaiseksi**. Sen paholainen oli hänelle luvannut (1.Moos. 3:5). Lain käskyn mukaan elävät ihmiset tekevät saman virheen vielä tänäänkin - he kuvittelevat voivansa tulla Jumalan kaltaisiksi ulkoisilla, hyvillä teoilla.

Suuri osa siitä hyvästä hedelmästä, mitä näemme uskovien elämässä on seurausta hyvästä kasvatuksesta - ei pyhityselämästä. Monet näistä kristityistä ovat suoraselkäisiä kunnon ihmisiä, mutta heillä ei ole *intohimoista nälkää Jumalan puoleen*. Sen seurauksena heidän elämänsä kuluu keräämällä raamatuntutietoutta, mutta se ei ole muuttunut eläväksi heidän elämässään. Siksi heidän elämänsä ei juuri poikkea uudestisyntymättömistä, joilla on elämässään korkea moraali. Kaikki tämän kaltaiset uskovat ovat kadottaneet jotain elintärkeää, jonka Jumala haluaisi heidän omistavan - jumalisen luonnon.

Jumala **ei** ensinkään pyri saamaan meitä tekemään jotain hyvää, vaan saamaan meidät tilaan, jossa *luotamme Häneen*, jotta saisimme Hänen luontonsa. Hänen silmissään vanhurskaat **eivät ole** niitä, jotka tekevät hyvää, vaan niitä, jotka **elävät uskossa**. (Kts. Room. 4:5 & Habakuk 2:4)

Habakuk 2:4 Jumala vertaa kahta ihmisryhmää - Jumalaan **uskovia** ja **ylpeitä**. **Ylpeät eivät voi elää uskosta**. Syy miksi useat eivät hyväksy Jumalan lahjoja **ilmaiseksi** yksinkertaisessa uskossa on, että he ovat liian ylpeitä ottamaan mitään vastaan ilmaiseksi. He mieluummin *ansaitisivat* anteeksiantamuksensa ja pyhityksensä tekemällä jotain itse.

Saatana valehtelee uskoville tänään samalla tavoin kuin hän valehteli Eevalle puutarhassa, että kristityn ei tarvitse luottaa Jumalaan tietääkseen hyvästä ja pahasta. Hän sanoo heille, että he voivat saavuttaa tuon tiedon omatuntonsa tai raamatuntutkimisensa kautta. Mutta monet *uskosta osattomatkin* elävät elämänsä aralla omatunnolla - ja elävät varsin siivosti. Uskovakin voi elää noin, mutta hän ei ole vanhurskas Jumalan silmissä.

Useat kristityt aloittavat vaelluksensa oikein - *luottamalla yksin Jumalaan heidän vanhurskauttajanaan*. Mutta sitten, galatalaisten tavoin, he pyrkivät tulemaan täydellisiksi omien tekojensa kautta (Gal. 3:3). He arvioivat ”hengellisen arvonsa” sillä, miten paljon ovat tehneet Jumalan tähden tai miten hedelmällistä heidän palvelutyönsä on. Ja he ovat

tyytyväisiä tähän. Mutta kun ihmiset kysyivät Jeesukselta, miten he voisivat tehdä Jumalan tekoja, Hän ei käskenyt heidän tehdä hyvää. Jeesus käski kysyjien **uskoa Häneen** (Joh. 6:28-29)! Ilman uskoa on *mahdotonta* miellyttää Jumalaa.

Kristityn elämässä on **monia paradokseja** ja tähän törmäämme ensimmäisenä pelastuttuamme: Tiedämme, että Jeesus on vanhurskauttanut meidät niin perusteellisesti, että seisomme nyt Jumalan edessä aivan kuin emme koskaan olisi syntiin syyllistyneetkään. Sillä Jumala lupaa, **ettei muistele meidän vanhoja syntejämme** (Hebr. 8:12). Samalla meitä kehoitetaan **olemaan unohtamatta vanhoja syntejämme**, ettemme muuttuisi lyhytnäköisiksi ja sokeiksi (2. Piet. 1:9)!

Toisaalta siis näemme, että Jumala ei enää muista meidän syntejämme ja toisaalta meitä itseämme taas kehoitetaan olemaan unohtamatta niitä! *Miten meidän tulee elää tämän selkeän ristiriidan kanssa?*

Ainoastaan tiedostamalla yhä selvemmin ja selvemmin, että Jeesuksen veri on puhdistanut meidät vanhoista synneistämme, kuin tiedostamalla välttämättä noita syntejä itse.

Lue edellinen lause uudelleen. Tämä on kristityn elämän tärkeimpiä periaatteita. Jos sen uskot, tämä totuus vapauttaa sinut.

Emme osoita nöyryyttä kantaessamme vanhoja syntejämme. Se on **epäuskoa, ei nöyryyttä** ja se loukkaa Kristuksen sovitus työtä. *Sellainen epäusko ei kirkasta Jumalaa millään tavalla.*

Paavali käytti itsestään nimitystä ”syntisistä suurin”, vaikka oli ollut kristittynä jo kolmekymmentä vuotta (1. Tim. 1:15). Samaan aikaan hän kuitenkin myös totesi, ”*Sillä ei minulla ole mitään tunnollani.*” (1. Kor. 4:4). Molemmat ajatukset pitävät paikkansa.

Tämä todellisuus antaa meille varmuutta Jumalan edessä ja rohkeutta kohdata sielunvihollisen syytöksiä ja niitä pelotteita, joita hän meihin kohdistaa.

Suosituimmat kirjat kristillisissä kirjakaupoissa tänään ovat sellaisia kirjoja, jotka käsittelevät *uskoa* ja *Pyhää Henkeä*. Mutta suurin osa näistä kirjoista johdattaa lukijansa *väärennetyn uskon* ja *väärennettyjen kokemusten* alueelle. Usko, jota nämä kirjat edustavat on uskoa, jolla parannutaan ja tullaan varakkaiksi. Ei sellaista uskoa, jolla tullaan pyhiksi ja hengellisiksi. Uskoviille vakuutetaan, että he voivat saada Jumalalta mitä hyvänsä, mikäli heidän uskonsa riittää. Tämänkaltainen opetus on vastakohta sille, mitä apostolit ja Jumalaa pelkäävät lähetyssaarnaajat ovat opettaneet menneinä vuosisatoina. He uhrasivat koko elämänsä Jumalan valtakunnan työn eteenpäinviemiseksi.

Aito usko on sellaista, joka antaa meille voimaa voittaa maailman (1. Joh. 5:4). Voitettava maailma on *lihan himon, silmäin pyynnön ja elämän korskeuden* ajatusmaailma (1. Joh. 2:16). Aivan kuten Jeesuskin voitti tämän maailman, me voimme myös voittaa. (Katso Johanneksen evankeliumi 16: 33 ja Johanneksen ilmestys 3:21). Voittaessamme maailman saatana ei enää saa meitä huijattua väittämällä, että nautinnot, joita saamme terveydestä ja mammonasta olisivat suuremmat kuin Jumalan yhteydessä vaeltamisesta saatava nautinto.

Jumala haluaa, että saamme selville miten nautinnollista on vaeltaa puhtaasti Hänen yhteydessään. Se yksin voi jo karkoittaa muunlaisten nautintojen tarpeemme (Ps. 16:11).

Moni yrittää kuolettaa synnin tahraamat himonsa inhimillisin keinoin. Mutta vain kun saamme maistaa yhteyttä Jumalan kanssa, voimme aidosti vapautua.

Usko Jumalaan ja **Pyhä Henki** voivat vapauttaa sinut kaikista siteistä, mitä saatana onkaan tiellesi asettanut.

Oletko **haluton** luopumaan jostain maailmallisesta nautinnosta, joka vetää sinua puoleensa? Siinä tapauksessa huuda Herran puoleen, kuin Pietari upotessaan aaltojen keskellä: *"Herra, pelasta minut!"* Tulet huomaamaan, että Herra antaa sinulle paitsi **halun vapautua synnistä** myös **vihan syntiä kohtaan**. Uudessa liitossa Jumala tekee työtään meissä vaikuttaen niin, että me haluamme Hänen tahtonsa toteutuvan ja myös itse totella Hänen tahtoaan (Fil. 2:13). Miten valtava ilosanoma uusi liitto onkaan!

Jeesuksen elämä ei ole jotain, mitä me voisimme matkia. Meidän tulee osallistua Hänen elämäänsä Pyhän Hengen kautta. Monet uskovista eivät koe tätä, koska he eivät ole hengessään köyhiä. Tämä tarkoittaa, että he eivät elä jatkuvasti tietoisina riippuvuudestaan Jumalaan. He ovat itseen luottavia ja itsenäisiä.

Jeesus kutsui vain janoiset luokseen juomaan. Vaeltaaksemme uskossa meidän tulee olla alituisen janoisia (hengessämme köyhiä), alati tietoisia riippuvuudestamme Pyhän Hengen voimaan. Sydämissämme tulee olla jatkuva kaipaus täytyä Pyhällä Hengellä ja kokea Hänen voimaansa. Ne, jotka tulevat Jeesuksen luo juomaan, huomaavat, että heidän sisimmästään virtaavat elävän veden virrat (Pyhän Hengen täyteinen elämä Joh . 7:37,38).

Heikoinkin uskova voi kokea uuden liiton voiman uskon kautta ja kasvaa voimassa, joka tulee Herran tuntemisen kautta.

Kellä on korvat kuulla, kuulkoon.